

med Hensyn til dette, at jeg tillod mig at indskyde den Bemærkning, at adskillige alt vedtagne Paragrafer vanskelig lade sig forene med denne, saa at jeg, naar det kommer til Afstemning, vil gjøre Thinget opmærksomt paa, at dette Forslag maa anses som bortfaldet.

Krigs- og Marineministeren (Saffner): Denne Opfattelse har ikke staaet for mig, ellers havde jeg ikke gjort Ændringsforslaget til Gjenstand for videre Dntale. — Af det, som det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgfreds (Tramp) udtalte, er der kun een Udtring, som jeg skal tillade mig at berøre med et Par Ord. Det ærede Medlem sagde, at efter Ministerens Udtalelser ved denne Forhandling i de foregaaende Dage, var det klart, at Ministeren har troet sig berettiget til at gaa mod hele Marinen med Hensyn til dette Lovforslag. Jeg tror imidlertid, at det ærede Medlem ikke kan komme videre end til at sige, at Ministeren ved Affattelsen og Forelæggelsen af dette Lovforslag er gaaet efter sin bestemte Overbevisning. Svoividt Ministeren derved er gaaet mod hele Marinen, derom kan jeg ikke have nogen Mening efter de Udtalelser, der ere komne fra det ærede Medlem, med mindre det ærede Medlem kan godtgjøre, at han er berettiget til at tale paa Marinens Begne lige overfor Ministeren.

Tramp: Jeg er paa ingen mulig Maade berettiget til at tale paa Marinens Begne, maasse tværtimod; jeg taler kun for mig selv. Har jeg udtalt, at Ministeren ikke var berettiget, saa beder jeg dette Ord rettet til, at jeg anser det for vigtigt, anser det for mindre helbigt, men jeg udleder Berettigelsen til at udtale, hvad jeg har sagt, af den ærede Ministers egne Udtalelser iforgaars.

Bojsen: Jeg hører til dem, der ere dristige nok til at ville stemme mod Ændringsforslaget under Nr. 91, og jeg tilraader Andre at gjøre det, endstjøndt dette Forslags Ordlyd jo er hentet fra Grundloven. Jeg tror, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Rimestad) i sine Betragtninger der, bortset fra Formen, hvorunder han behandlede dette Forslag, i Realiteten har Ret i sin Betragtning deraf. Jeg ser ikke rettere end, at denne Grundlovsbestemmelse paa en aparte Maade vilde komme til at staa i Forbindelse med den øvrige Straffelov, og at dersom man vilde optage en saadan Bestemmelse, maatte det ikke være Grundlovens Bestemmelse, men snarere den paagældende Bestemmelse i den borgerlige Straffelov. Den her foreslaaede Bestemmelse er jo ikke, saaledes som den her lyder, nogen Straffebestemmelse, hvorimod der i den borgerlige Straffelov er indført den til den i Grundloven betegnede Forbrydelse svarende Straffebestemmelse; men naar man vilde optage denne ene Paragraf, ser jeg ikke rettere end, at man

da ogsaa maatte optage det hele tilsvarende 11te Kapitel af den borgerlige Straffelov, som handler om Høforræderi overhoved. Dersom det høie Thing havde troet at kunne følge et Forslag, der igaar ikke opnaaede det tilstrækkelige Stemmetal, tror jeg, at man havde kunnet faae denne Tanke, som ogsaa jeg næst havde fundet sit Udtryk i Straffeloven, sat ind i en passende Forbindelse, og uden at der deri kunde findes noget særligt Støbende; men i den Form, hvori Spørgsmaalet nu foreligger, er jeg ikke i Stand til at stemme derfor og maa ogsaa tilraade Andre at stemme derimod, navnlig ogsaa under Belysning af det Ændringsforslag, som igaar ikke blev afstemt, og som jeg altsaa antager ligeledes er til Forhandling nemlig Ændringsforslaget under Nr. 30, der gaar ud paa til § 47 at tilføie en Øenvisning til denne Paragraf, der altsaa, som jeg tillod mig igaar at gjøre opmærksom paa, vil have den Indflydelse, at der bliver ligefrem Modsetningsforhold mellem denne Paragraf og § 47, en Modsetning, som vist vil være vanskelig at løse. Forøvrigt haaber jeg, at Udvalget til 3die Behandling vil tage under Overveielse, hvilken Form det vil kunne foreslaa at give § 47, og jeg er meget tilbøielig til efter Afstemningen igaar at slutte mig til den Anskuelse, som blev udtalt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgfreds (Steenstrup), at indskrænke sig til den ene Ændring, at lade Ordet „klarlig“ udgaa af § 47, men dette foreligger jo ikke i dette Dieblit. — Til § 149 er der stillet et Ændringsforslag af et Mindretal, og det Flertals Anskuelse, som ikke har tiltraadt det, er bleven motiveret af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Rimestad) ligesom ogsaa af den høitærede Krigsminister. Forslaget gaar ud paa, at det sidste Punktum af Paragrafen skal udgaa, hvorved Lyveri i et fjendtligt Land skulde blive at behandle ganske paa samme Maade som Lyveri i eget Land. Jeg kan ikke se rettere end, at det vilde være uheldigt at indføre en saadan Bestemmelse, og jeg er i den Henseende fuldstændig enig, navnlig med den høitærede Krigsminister i, at, dersom man fastsætter en saa haard Bestemmelse for Lyveri i fjendtligt Land, vil det netop have den modsatte Virkning af den tilsigtede, idet Forbrydelse af denne Art da ikke vilde blive paatalte; Myndighederne vilde da være tilbøielige til at se igjennem Fingre med den Slags Forbrydelse. Det er nemlig klart, at dersom en Soldat for en saadan Forbrydelse, som vi Alle vide under en Krig just ikke betegnes med Navnet Lyveri eller Ran, men med det bekjendte Ord at „redde“, skal straffes som for Lyveri, dersom denne „Redningsforbrydelse“ skal betragtes ubetinget som Lyveri og behandles ganske paa samme Maade med samme vanærende Straf, vil Følgen deraf være den, at en saadan Forbrydelse slet ikke bliver paatalte, altsaa slet ikke straffet. Jeg tror derfor, at det er upraktisk og uhensigts-